

HOSPODYNĚ

MODEL 2066

JAN KUČERA

Jan Kučera

HOSPODYNĚ

model 2066

1. Debata o smyslu robotů na pětistém kanálu TV

Se zájmem jsem sledoval obrazovku, na které počítač opravoval chyby mých žáků na posledním testu, a hned k nim připojoval zdůvodnění, proč chybu udělali. Najednou na mne vykoukla z kuchyně moje Zdenička a volá: „Jendo, prosím, pošli mi do kuchyně pětistý kanál, běží tam zajímavá debata, ale dej mi to od začátku.“

Vydal jsem slovní pokyn a pak jsem se rozmyslel a sobě jsem tu debatu otevřel na 3D obrazovce také. Hned mne to zaujalo, když jsem viděl série dívčích i chlapeckých těl a tváří, které si zákazník může vybrat, anebo podle svých představ upravit.

Debata se vedla na úrovni filosofické a probíralo se, zda tak dokonalý android může obrátit zájem muže od své manželky, nebo ženy od svého manžela k sobě? Přiznám se, že jsem tomu pramálo rozuměl, a vize, že bychom si mohli takového super androida nejnovější kategorie pořídit do naší domácnosti, mi připadala v tu chvíli jako holý nesmysl z oblasti fantazie.

Pak mne ale zaujal malý mužíček z Centra umělého oplodnění, kde se dnes starají o více jak devadesát pět procent všech úspěšných početí. Ten jen pokynul a rozjel se záznam z jejich

centra, kde androidky „pomáhají“ mužům v získání vzorku jejich spermatu.

Jen je škoda, že ty tisíce kreditů mužům platí jen za živé spermie, a ty máš s bídou jen tak jeden ze sta.

Problém mají ale v tom, že těch devadesát devět ze sta se tam snaží opakovaně vracet za jejich androidkami, do kterých se zakoukali. Pletou si centrum s „veřejným domem“ jako někdy před půl stoletím, kde se ale za sexuální služby nemusí platit. Nyní už mají v centru ochranku, která tyto „neplodné samce“ z jejich budovy nekompromisně vykazuje.

Do této chvíle jsem nikdy tak dokonalé obličejové a ani ženská těla neviděl, snad jen na soutěžích Miss. Slova se ujal jejich výrobce, který vysvětlil, že je to kombinace vybraných desítek nejkrásnějších dívek, přičemž od jedné zkopírují nos, od druhé oči a od třetí poprsí a vytvoří „dokonalou ženu“, která si navíc může podle pokynů majitele měnit některé části těla jako jsou vlasy, oči, rty, či velikost prsou, svou výšku i hlas. To samé samozřejmě platí i o mužských androidech a jejich vypracovaných tělech.

Také dokážou vyrobit androida podle kresby. V tu chvíli se ozvala Zdenička z kuchyně a ptala se: „Díváš se také?“ Jen jsem něco zamumlal a poslouchal pozorně dál. Slyšel jsem varování, že závislost na dokonalé, nestárnoucí kráse androida může být stejná jako závislost na drogách, alkoholu nebo digitálních hrách.

Myšlenková centra těchto androidů jsou naprogramována na mužskou i ženskou ješitost a jejich slabiny. Pořád majitele chválí, obdivují a hlavně je nikdy nebolí hlava, nemají menstruaci, špatnou náladu, navíc trvalou erekci a co je nejdůležitější, nestárnou.

Debata pokračovala dál a mně se v hlavě honily různé myšlenky na uvedené téma. Vzpomněl jsem si na půl století starý film, kde hlavní roli hrála předpotopní nafukovací panna, kterou dostal osamělý muž jako dárek. A dnešní srovnání? Jako by uběhlo tisíc let, a ne jen půl století.

V noci se mi dokonce o ženských androidech zdálo a ráno mne ta myšlenka tak zaujala, že jsem si nechal shrnout vědecké výsledky vývoje androidů za poslední tři roky, a nestačil jsem se divit.

Blížil se můj test dospělosti, mých pětadvacet let, kdy půjdu s jinými muži do „Centra plodnosti“ a dozvím se, jaké mám šance na početí. Pak se teprve můžeme se Zdeničkou vzít a žít jako manželé.

Měsíc utekl jako voda a já čekal na chodbě centra na odběr spermatu. Přišla sestřička a řekla moje jméno. Vstal jsem a dal jí ruku, aby si mohla zaznamenat můj identifikační čip. Pak jsem šel za ní do mírně ztemnělé místnosti, kde na lůžku seděla polosvlečená krásná dívka. Sestřička s úsměvem odešla a já jsem poprvé v životě viděl z blízka ženského androida nejvyšší kategorie model 2066. Ale je to vůbec možné? Vždyť má kůži, hřeje jako moje Zdenička a líbá jako bohyně. Ani nevím, jak mne rychle svlékla, vzrušila mne a rychlým hmatem uvolnila zablokovanou cestu mých spermií.

Poprvé zažiji vyvrcholení s ejakulací. Bylo to krátké, i když moc a moc krásné. Dívka mi poděkovala za krásné milování spojené s odběrem mého vzorku spermií.

Oblékl jsem se a šel na chodbu, odkud postupně odcházeli zklamaní chlapi domů s potvrzením, že se musí v budoucnu spolehnout jen na dárcovské spermie pro své partnerky. Za chvíli si mne lékař pozval do své pracovny a ukazoval mi na obrazovce, že mám několikaprocentní šanci počít dítě přirozeným způsobem. Pak mi podal zlatou kartu kandidáta na člena společenské kategorie „A“ s mou fotografií, jménem a velkým písmenem „A“ a poučil mne, že mám automatický nárok na spousty různých výhod a ručím za to, aby mi karta nebyla odcizena.

2. Svět dělá velké změny

Zdenička mne už čekala, a když uviděla moje hodnocení plodnosti, tak se štěstím rozesmála. Objal jsem ji a začali jsme oba snít o naší budoucí tříčlenné rodině.

Pak zapnula komunikátor a přivítala virtuálně oboje naše rodiče, aby jim tuto radostnou zprávu mohla předat. Když se vše uklidnilo a spojení skončilo, vyndala vlastnoručně uvařené jídlo a já si uvědomil, jak se nám začíná měnit naše společná budoucnost.

Oba jsme se olizovali až za ušima. Rozdíl mezi domácím a syntetickým jídlem z krabičky byl propastný. Po jídle jsme se oba uklidnili a uvědomili si, že je před námi ještě dlouhá cesta k vytčenému cíli.

Pak mi Zdenička sedla na klín a vyptávala se, jaké to je, když mi uvolnili průchod semene? Jen jsem se usmál a řekl: „Však to večer sama poznáš.“

Pak jsme kontaktovali na komunikátoru úřednici, která nám připraví a zorganizuje jako nadějnému páru svatbu a svatební cestu na státní útraty. No a od této chvíle začalo „svatební šílenství“, na kterém se podílely obě naše matky. Já jsem se stáhl a věnoval se své práci ve škole. Termín svatby byl jasný, začátek června, abychom mohli odjet na tři měsíce na svatební cestu.

Za tyto všechny bonusy jsme ale museli přísně evidovat každé naše milování, po něm si dělat gravitest a změny hlásit do Centra

plodnosti. Poslední dobu se páry dělily na tři skupiny. Kandidáti na kategorii „A“ jsme byli my, kteří měli jistou procentuální šanci ke klasickému početí. Kategorie „B“ byly páry s ženou vhodnou k donošení uměle oplodněného cizího nebo vlastního vajíčka a výchově budoucího dítěte. A kategorie „C“, kde nebyla žádná šance na dítě. Céček byla drtivá většina evropské populace, včetně druhé generace přistěhovalců.

Oba jsme doufali, že budeme mít šanci zařadit se časem aspoň do kategorie „B“ a Zdenička odnese oplodněné vajíčko cizí spermií a pak společně dítě vychováme jako naše vlastní. O šanci na kandidáta kategorie „A“ jsme ani neuvažovali.

Odjel jsem do fitka a pochlubil jsem se kamarádům svým štěstím. Áčkař mezi námi byl jen jeden, pět Běčkařů a zbytek nám jen záviděl. Hned jsem pochopil, že jsem si to možná ještě měl nechat pro sebe. Darek, druhý kandidát „Áčkař“ z naší party se o dítě s manželkou pokoušel už více jak rok. Z pěti Běčkařů měli už dva miminko a čerpali všechny myslitelné výhody, které rodinám s dítětem stát nabízel.

Přitočil jsem se k jednomu z nich a potichu se zeptal: „Když se vám to povedlo, co jste dostali jako první?“ Jen se usmál a šeptem začal: „První byl dům s kompletním vybavením, nejnovější přepravník (dříve auto) pro mne i manželku a každý třetí měsíc dovolenou.“

Jen jsem vydechl a ještě jsem doplnil: „A co hospodyni?“ Muž se rozhlédl a pak zase potichu dodal: „Tu si nemůžete koupit dříve než po narození dítěte, na to máš ještě dost času, pak ti řeknu více,“ potutelně se usmál a byl pryč.

Měl pravdu, myslím až moc dopředu, teď bych se měl soustředit na práci, blíží se zkouškové období mých studentů a hned po něm mě čeká svatba a to bude pěkný blázinec. Aspoň si se svými studenty připomenu všechny nejdůležitější zákony „Zabraňující vylidnění Evropy.“

Přijel jsem domů a slyšel jsem hlasy, jak se překřikují, a Zdenička byla uprostřed virtuální debaty s našimi maminkami. Pozdravili jsme se a po mém příchodu další debatu odložily na zítra. Zdenička si sedla do křesla a bylo vidět, že je unavená, jako by běžela maratónský běh.

Společná sprcha a krásné mazlení dvou nahých těl ji trochu probralo a po osušení horkým vzduchem jsme šli rovnou do ložnice. Milování bylo krásné a já si pomalu začal zvykat i na závěrečné vyvrcholení, které jsem do té doby neznal. Zdenička chvíli ležela na zádech, nohy opřela o zeď, aby jí ani jedna spermie neunikla z těla.

Tak šťastný výraz v její tváři jsem viděl poprvé. Pak mi šeptem vyprávěla, jak je to krásný pocit, když do ní „zaseji“ své spermie a on by z nich mohl v té chvíli vzniknout nový život.

Pak se mi stočila do náručí a zeptala se: „Kam bys chtěl jet na svatební cestu?“ Já byl v takovém slastném polospánku a jen s největším vypětím mysli jsem soustředil své vědomí na položenou otázku a jediné, co mne napadlo jako první, byla Kanada. S posledním dechem jsem vyslovit toto slovo a tvrdě jsem usnul.

Měl jsem krásné sny o vlastním domě a nakonec se nám narodila dvojčata a my měli dvě hospodyně, které se mezi sebou pořád hádaly, které z dětí je hezčí. Ráno jsem se probudil celý rozlámaný,

jak jsem sebou v noci pořád házel ze strany na stranu. Doufám, že jsem ve snu celý dům nestavěl vlastníma rukama.

Zdenička seděla už u prostřeného stolu, usmála se na mne a ptala se: „Tu svatební cestu do Kanady jsi myslel vážně?“ Vzpomněl jsem si na globální oteplování naší planety, které v posledních padesáti letech posunulo subtropické pásmo o pěkných pár kilometrů na sever, a jen jsem přitakal s tím, že horka už mám dost a ta příroda tam nemá chybu.

Jen se na mne dlouze podívala a řekla: „Ty si konečně splníš svůj sen a budeš tři měsíce žít ve srubu uprostřed přírody jako tvůj dědeček, po kterém ti dali jméno a o kterém ti pořád maminka vyprávěla, když jsi byl malý, co?“ Asi to byla pravda, kdysi jsme ještě mohli v české kotlině žít bez klimatizace, a dnes musíme za srovnatelným počasím na sever, třeba až do Kanady.

Pak jsem se zamyslel a dodal: „Víš, že máš asi pravdu? Jako dítě jsem mamince i tetám záviděl letní prázdniny na venkově v přírodě, ve které se ještě dalo v jejich mládí dobře žít.“

Na to mi Zdenička odpověděla: „Ty můj ekologu, proč já se tomu vůbec nedivím? Ale svojí mamince uděláš radost, tak jako tím, že sis nechal přečíst všechny dědečkovy i maminčiny knížky o vaší zajímavé rodině. Já jsem přeci později všechny ty informace z jejich knížek použila do své dizertační práce s velkým úspěchem a dodnes jsem tvé mamince Aničce neskonale vděčná za titul i práci, která mne moc baví.“ Pak pokračovala: „Ostatně zítra přijede, tak se o dědečkovi a naší svatební cestě můžete pobavit.“ Zaradoval jsem

se při myšlence na to, že maminku zítra uvidím a budu ji moci zase obejmout.

3. Zákony zabraňující vylidnění Evropy

Ráno jsem málem zaspal, rychlá snídaně a ještě v přepravníku jsem si pročítal poznámky a prohlížel si fotografie studentů a snažil se zapamatovat si jejich jména. Už jsem byl před budovou univerzity, rychle jsem vystoupil a přepravník si jel hledat parkovací místo.

Samozřejmě tu maminka byla dříve nežli já. Rychle jsme se beze slova objali a já si vychutnával tu krásnou synovskou slast držet v náručí milovanou maminku. Usmála se na mne a zavěsila se do mne a jen mi šeptala, že to věděla, že budu Áčko. Věděl jsem, že v oblasti mimosmyslového vnímání patří na naší univerzitě mezi ty nejschopnější, přesto jsem se nedůvěřivě usmál, čehož si všimla, a jen řekla: „Však se ještě sám přesvědčíš, v čem všem budu mít pravdu.“

Souhlasil jsem a na chodbě jsme se rozešli. O přestávce jsem šel do jejího kabinetu a jako vždy jsem se před ním zastavil a už po tisíci jsem se díval s nelíčenou hrdostí na její jméno na dveřích, Anna Kučera se spoustou titulů před a za svým jménem (koncovka -ová byla pro ženy už dávno zrušena). Byl jsem na ni pyšný, vždy pro mne byla ona sama i její píle vzorem.

Místo tukaní jsem jen tiše otevřel dveře a hned jsem viděl, že medituje a pracuje v mentálních hladinách. Za chvilku vstala,

protřela si oči a usmála se na mne s otázkou: „Jak dlouho na mne čekáš?“ Odpověděl jsem, že jen chvíli, a potom jsem jí vyprávěl své sny, jen se smála. Projela prsty své blondáté vlasy a já nemohl uvěřit tomu, že jí bude letos jednasedmdesát let. V mých očích vypadala nejvíce na čtyřicet.

Posadila mne proti sobě, vzala moje ruce do svých a tiše řekla: „Jendo, je jen na tobě, jak s informacemi naložíš, z kandidáta se staneš členem kategorie A, protože se vám narodí do roka po svatbě syn, zdědí ve své DNA naši rodinnou dispozici na srdeční vadu, a tak mu preventivně transplantují umělé srdce a bude mít celý život klid tak jako ty i já. Ty se časem rozvedeš, ale jen od lože, nikoli od stolu a prožiješ spokojený život. Škoda, že tvá studia skončí jen docenturou, ale věř, že štěstí člověka se neodvíjí jen od počtu titulů okolo tvého jména. Svatební cestu do Kanady ti schvaluji, aspoň poznáš přírodu mého mládí, plnou zeleně a s chladnými nocemi.“

Bylo to nějak moc informací najednou, ale už jsem se naučil, že mám své matce na slovo věřit, protože ví velmi dobře, co mi říká. Pro mne bylo hlavní, že se narozením dítěte dostanu mezi společenskou elitu kategorie „A“. Pak mne pohladila po vlasech a řekla mi už po sté, že se čím dál více podobám svému dědečkovi.

Vrátil jsem se do učebny a pokračoval v ústním zkoušení Zákonů zabraňujících vyhynutí lidstva. Počet obyvatel za posledních padesát let klesl na pět miliard a klesá prudce dále. Hlavní příčiny?

Zkoušený odpovídá: „Lokální války o zdroje vody v Africe a Asii, dále epidemie virů Zika a Ebola v jižní Americe a neustále se snižující porodnost v Evropě, severní Americe a Austrálii. V neposlední řadě i globální oteplování planety a následné změny

klimatu jako je El Niño, tající ledovce a následné zaplavování níže položených ostrovů a přímořských oblastí.

Druhá otázka: „Jak tomu lidstvo čelí?“

Student pokračuje: „Velkým stěhováním milionů lidí do lépe obyvatelných částí planety. Výstavbou přehrad, rybníků a mokřadů. Zadržováním vody ve velkém, a v poslední době ti nejbohatší i výstavbou celých měst z části pod mořskou hladinou.

Byl jsem spokojený, jen jsem se v duchu obával, co bude dál, až zmizí muži kategorie „A“ a dojdou zamrazené zásoby spermií? Zůstane lidstvu jen klonování nebo výroba androidů? No snad se toho já nedožiji, ale co naše děti a vnoučata?

I na ně musíme myslet. Je nepravděpodobné, že by globální oteplování a velké výkyvy počasí nevyhnanly z domovů další miliony lidí. Kdo ví, co budou za dalších padesát let řešit naše děti. Pro mne je nyní důležité, abychom s manželkou zajistili našemu dítěti klidný a pohodlný život. Dobré vzdělání a jeho bezpečí.

Ale co, lámu si hlavu nad dítětem, které se ještě ani nenarodilo, ale věřil jsem své matce tak, že už jsem začal přemýšlet, jako by už bylo na světě.

Zkoušky dopadly dobře a studenti se vzájemně loučili před nástupem na prázdniny. Byl jsem spokojený a už jsem se začal těšit na svatbu a hlavně na svatební cestu do země podobné té naší, ale před desítkami let. Do země mládí našich rodičů a prarodičů. Byl jsem moc zvědavý a natěšený.

